

[Jeppesen (Drusebjerg).]

kan ikke se, at der er nogen særlig Aarsag til ved Lov at paabyde, at der ogsaa skal være det i dette Tilfælde.

Ogsaa jeg vil udtale Haab om, at den Forhandling, der nu skal finde Sted i Udvalget, maa blive nogenlunde kortvarig. Selvfølgelig skal der nogen Tid til at gennemgaa et saa stort og vigtigt Lovværk som dette; men de Udtalelser, der er fremsat fra de forskellige Sider, lover godt for Gennemførelsen af Lovforslaget inden længe.

Schovelin: Inden denne Forhandling slutter, vilde jeg dog gerne forvare mig imod, at jeg skulde have rettet nogen Kritik mod Næringslovskommissionen som saadan og dens Arbejde. Der er her nedfældet et meget stort Arbejde, og sligt har jeg altid Respekt for. Hvad jeg udelukkende sigtede paa, var det, at man til syvende og sidst havde formuleret Resultatet som et Lovforslag, at man med andre Ord havde søgt at tilvejebringe det Kompromis, som det var Lovgivningsmagtens og ikke Kommissionens Sag at tilvejebringe. Naturligvis har den højtærede Minister Ret i, at i det politiske Liv maa der, naar man skal ind paa et frugtbart Lovgivningsarbejde, Kompromisser til. Som en stor Statsmand har sagt: Politik er det muliges Kunst. Men deraf følger jo ikke, at det er Kommissionerne, der skal foretage dette Udlignings-, dette Udjævningsarbejde. Det er i allerhøjeste Grad Lovgivningsmagtens egen Sag. Kommissionens Opgave er at tilrettelægge Materialet. Og naar den højtærede Minister, naturligvis med Rette, har gjort opmærksom paa, at man kan jo i Bilagene nok se de forskellige Anskuelser, de forskellige interesserede Parters forskellige Ønsker, saa er dette efter min Formening ikke nok. Disse forskellige indbyrdes stridende Interesser har jo selvsagt maattet brydes i Kommissionen, har delt den i væklende Flertal og Mindretal, har argumenteret mod hinanden. Det var hele dette Billede, man skulde have haft frem, og som er blevet tilsløret derigennem, at man fejlagtigt har ment, at det var Kommissionens Opgave ligesom at kaste et Slør over alt dette og i Stedet derfor foretage, hvad der er Lovgivningsmagtens Opgave, at skabe den store Udjævning, den store Udligning, med andre Ord, at skabe det Kompromis, som giver den definitive Lov.

Den ærede Ordfører for Venstre (Johannes Jensen) gjorde i sidste Møde forskellige Bemærkninger, hvoraf jeg dog maa tillade mig at anholde nogle enkelte.

For det første gik det jo svært ud over Nationaløkonomerne. Det synes, som om det ærede Medlem har et Horn i Siden paa disse. Han paastod, at Nationaløkonomerne aldrig havde kunnet finde ud af, hvad der var Grundene til de gode Tider, og hvad der var Grundene til de daarlige Tider. Jeg maa sige, at det var en højst overraskende Paastand, thi derom er der skrevet en hel Litteratur, og er der noget, man ved Besked om indenfor Nationaløkonomien, turde det være dette. Men saa bebrejdede det ærede Medlem yderligere Nationaløkonomerne, at de ikke havde kunnet give Anvisning paa, hvorledes man skulde stabilisere Pengevæsenet. Jo, det er der virkelig givet nøje Anvisning paa hele Verden rundt, og det er saa let en Kunst at gøre, notabene, naar man overlader det til Nationaløkonomerne og ikke lader alle mulige andre Mennesker ud fra lyriske, quasi-nationale og andre det tekniske uvedkommende Synspunkter snakke med om Ting, de ikke forstaar sig paa — saa kastes vi ind i et Kaos, og saa gaar det slet med Pengevæsenet. I et Land som Sverige, hvor man har ladet Nationaløkonomerne raade helt igennem, har vel det udefra kommende Krigstryk et Øjeblik kunnet rokke Pengevæsenet, men da man nøje fulgte Nationaløkonomernes Anvisning, fik man der forbløffende hurtigt det hele i Stand. Saaledes er det jo slet ikke sket her i Landet, hvor man har vaklet frem og tilbage mellem alle mulige forskellige Synspunkter, indtil man endelig, jo særdeles vel, ogsaa her hittede ud af, hvorledes man skulde stabilisere Pengevæsenet, nemlig ved at følge det Raad, som gives overalt i hele Verden, og som simpelt hen lyder: Stop bare Seddeludgivelsen, stop Inflationen, sørg for, at der ikke kommer flere Sedler i Omløb, saa skal det nok gaa af sig selv!

Jeg beder den højtærede Formand undskylde denne lille Digression, som jeg særdeles vel ser meget lidt berører det foreliggende. Men da det netop var valgt som et flagrant Eksempel paa, hvad Nationaløkonomerne ikke forstod, turde jeg ikke lade det staa helt uimodsiget.

Jeg er heller ikke ganske enig med det ærede Medlem i hans Syn paa Arbejdsfrihed. Han siger: Jeg ved ikke, hvorfor man ikke lige saa godt kan kalde det Næringsfrihed, og han vilde foretrække Ordet Næringsfrihed for Arbejdsfrihed. Men i Virkeligheden er der en begrebsmæssig Forskel, som jeg synes man ikke bør tabe af Sigte. Der er en begrebsmæssig Sammenhæng, som jeg heller ikke mener man bør tabe af Sigte, men det er to forskellige Sider af den samme